

besvare disse — saa naturlige Spørgsmaal.

„D. R. K.s Aand fører Menneskenes Aand bort fra Tankerne om Hævn og Grusomhed og fra Krigens Veje. Den samler dem i et fælles Arbejde, der vil berede Vej for og styrke det internationale Venskab.“ Saaledes udtrykte en god, amerikansk Mand sig om D. R. K.

Og vi kan vel ogsaa ønske at være med til dette Fredens Arbejde.

D. R. K. har under Krigen, ene af alle, været i Stand til at udrette noget virkeligt og betydeligt for at lindre Lidelser og skaffe Trøst for Millioner af Mennesker i alle de Lande paa vor Jord, som kriges.

Og dette fordi alle Lande har lyst Fred over det, fordi alle er enige om, at D. R. K. maa ikke skades. Det skal skærmes og fremelskes, saa det kan vokse i Kraft og Ydeevne.

Gennem sit Personel, Materiel, Penge m. m., sin Forsorg for Fanger, Invalider, Enker og syge har D. R. K. gjort et enormt Arbejde i de krigsførende Lande.

Men lad os blot nøjes med at omtale, hvad vort lille Land, som hidtil saa naadigt er sluppet for Krig, har kunnet udrette i disse sidste Aar. Hvad har det gjort for andre og hvad for os selv?

Det har først og fremmest været saa lykkeligt at kunne hjælpe et Par Millioner Mennesker paa begge Sider af Østfronten ved at skaffe Oplysninger om Fanger og ved at sætte disse i Forbindelse med deres ængstede Slægtninge.

Igennem det danske Røde Kors er de gaaet, de Tusinder af daglige Forspørgsler om, hvor Manden, Faderen, Sønnen eller Broderen var bleven af, om hvor de var gemt i Rusland, Tyskland, Østrig eller Ungarn.

Oplysninger er skaffede, Breve, Penge og Levnedsmidler er sendt til Fangerne og aandelig Føde — Bøger i tusindevis — er uddelt til de mange, der tørstede efter noget at holde deres Aand levende ved i de lange, knugende Aar i fremmed Vold.

Hvilken Velsignelse dette har været, lader sig vanskelig udmaale.

Og danske Delegerede har under D. R. K.s Beskyttelse kunnet rejse helt til de fjerneste Steder i det indre Asien for at undersøge Fangers Kaar. Danske Mænd har ledsaget fremmede Røde Kors Søstre rundt til deres fangne Landsmænd helt til Europas og Asiens yderste Grænser.

Danske Sygeplejersker har, under Krigen, i stort Tal plejet saarede i forskellige Lande. Og D. R. K.s Tegn, som de har båret paa Armen, har beskyttet dem.

Vort R. K. har hjulpet „Hvide“ og „Røde“ under Borgerkrigen i Finland med Læger, Sygeplejersker og Materiel samt med de saa bitterligt savnede Forbindsager.

Se, det er i Hovedtrækkene, hvad det danske R. K. har kunnet gøre for fremmede. Det havde gerne strakt sig videre, om det havde haft Midler og Lejlighed dertil. Vi tør dog tro, at det har bragt Trøst til et stort Antal Mennesker.

Og hvad har D. R. K. saa gjort, og hvad gør det for os selv, for vort saa fredelige Land? Og hvad mener man, at det yderligere skal gøre?

Da Krigen brød ud i 1914, og ingen vidste, hvorledes det vilde gaa os, kom der Liv i D. R. K., som havde ført en temmelig upaaagtet Tilværelse. Tusinder af Mennesker følte Trang til at henvende sig til det og tilbyde deres Hjælp.

Tilskyndede dertil af D. R. K. forfærdigede Kvinder hele Landet over Hundredetusinder af Forbindingsparker, strikkede Strømper og syede Skjorter, vaskede og stoppede Soldatertøj, tog Samariterkursus og gik paa Hospitaler. Og Mænd uddannede sig til Nødhjælpere og Sygebærere.

Selv Børn vilde hjælpe. Spejderdrengene og -Piger mødte i Flokke og tog fat, hvor de kunde.

Penge strømmede ind, og Forraad af Materiel anskaffedes. Det var en glædelig Tid for D. R. K., og det voksede.

Men ikke nær nok. Da den umiddelbare Fare syntes forbi, sagtnede Deltagelsen og mange mente, at nu var der ikke mere nogen paatrængende Brug for D. R. K. De fleste forstod ikke, at ogsaa under Fred har det sin Mission, at ogsaa i Fredens Dage falder aarlig Tusinder af Mennesker her i Landet i Kampen for det daglige Brød. Daglig sker der mange større og mindre Ulykkestilfælde paa Gader og Stræder, i Fabrikker, Værksteder og paa andre Arbejdspladser.

Og dog hører man mange Mennesker sige: Der sker jo næsten ingen Ulykker i Danmark.

Men jeg kan fortælle, at alene for Arbejderforsikringsraadet er der, efter at den nye Ulykkesforsikringslov traadte i Kraft, fra 1. April 1917 og

til samme Aars Udgang anmeldt 7311 Ulykkestilfælde med 200 Dødsfald, og af Sager, der behandledes efter den gamle Lov, var der, ogsaa i 1917 5231 med 278 Dødsfald, og 1359 var saa svære Ulykkestilfælde, at de paa-gældendes Arbejdsevne blev blivende nedsat.

I de 19 Aar A. F. S. R. har virket, er der anmeldt 76,885 Ulykkestilfælde, og det aarlige Tal er i stærk Stigning.

Se, disse Tal kan give én noget at tænke over!

Hvor mange af dem, der har staaet overfor alle disse mange tilskadekomne og har skullet yde dem den første Hjælp, har vidst, hvad de skulde gøre, og hvor mange af dem har staaet raadville og forfærdede og ikke vidst deres levende Raad?

Det faar vi intet at vide om. Og heller ikke faar vi noget at vide om de Lidelser, der er forvoldt, den indirekte Skade, der er gjort ved uskaansom Hjælp og Transport. Maa-ske er Menneskeliv, der kunde have været reddede ved kyndig Nødhjælp, gaaet til Grunde under Manglen deraf.

Kun de, der selv har staaet overfor pludselige Ulykker, véd, hvad det vil sige ikke at kunne hjælpe. Og mange har sikkert derigennem faaet Øjnene op for Vigtigheden af, at alle Mennesker lærer Nødhjælp og Samaritergerninger, mens Tid er.

D. R. K. har alt i nogle Aar uddannet Mænd og Kvinder i Nødhjælp, og flere og flere vil gerne lære den. Men med Undtagelse af i et Par Byer findes ingen gode Sygetransportmidler, som hurtigt kan skaffes tilveje. Redningsstationer mangler næsten overalt i Landet. Sygeautomobiler, der hurtig kan komme til Stede og som i et Hast kan bringe den forulykkede til Hospitalet eller Hjemmet, vilde være til stor Nytte og Velsignelse.

At skaffe saadan Hjælp i Fredens Dage er en af de Opgaver, D. R. K. nu særlig vil sætte al Kraft ind paa at løse, og det er derfor, det bruger og gerne vil have mange Medlemmer.

Derfor vil det bede danske Mænd og Kvinder melde sig ind i den nærmeste Røde Kors Afdeling, og hvor ingen saadanne findes, da at oprette nye.

Ved at støtte D. R. K.s humane Arbejder og smukke Aand gør man ikke alene noget godt for andre, men ogsaa for sig selv og sine, for saa vidt som ingen véd, naar Ulykken rammer en selv eller ens nærmeste.